

Arrest

nr. 301 252 van 8 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VANDEPUT *loco* advocaat J. HARDY en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 23 februari 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 25 februari 2022 om internationale bescherming. Op 5 september 2023 beslist de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)A. *Feitenrelaas*

U verklaart de Jordaanse nationaliteit te bezitten en een Arabisch soennitisch moslim te zijn. U bent een afstammeling van Palestijnse vluchtelingen. U bent geboren op (...) april 1997 in Amman, Jordanië, en u hebt vanaf uw geboorte tot uw vertrek uit Jordanië in het Talbiya vluchtelingenkamp in al-Jizah gewoond. U hebt uw middelbare studies afgerond en daarna hebt u verschillende jobs gedaan: u hebt gewerkt in een restaurant, als poetser op de luchthaven en als arbeider voor een ijzerbedrijf.

Op 22 februari 2022 bent u met een Duits Schengenvisum vanuit de luchthaven van Amman via Rome naar München gevlogen. U besloot niet in Duitsland te blijven maar door te reizen naar België, waar u op 25 februari 2022 om internationale bescherming hebt verzocht.

U wilt niet terugkeren naar Jordanië omdat u als Jordaniër van Palestijnse origine geconfronteerd werd met racisme en discriminatie. In het vluchtelingenkamp waar u woonde, is het onveilig omdat er drugs- en wapendealers actief zijn die de mensen bestelen. De veiligheidsdiensten kunnen geen bescherming bieden omdat zij niet aanwezig zijn in het kamp.

Ter staving van uw verzoek legt u uw Jordaanse identiteitskaart en kopieën van de volgende stukken neer: de UNRWA-kaart van uw grootvader, een UNRWA vaccinatiekaart, UNRWA schoolattesten, de geboorteakte van uw moeder, de oversteekkaart van uw moeder, een artikel uit de Jordaanse wet en een brief van de gouverneur van Amman over het feit dat Palestijnen geen recht hebben op een benoeming/job, een uittreksel uit de 'diwan' om aan te tonen dat een Jordaniër van Palestijnse origine wordt geregistreerd als 'vreemdeling', een attest van de gemeente dat er in uw regio geen beroepsschool bestaat en een attest van de gemeente dat het vluchtelingenkamp waar u vandaan komt soms te maken heeft met een watertekort. In kader van het opvragen van de notities van het persoonlijk onderhoud liet uw raadsman op 21 augustus 2023 weten dat u niet in de mogelijkheid verkeerde om de notities te lezen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen (CGVS, p. 3) en stukken (met name de kopie van uw UNRWA vaccinatiekaart en kopieën van UNRWA schoolattesten) blijkt dat u in Jordanië de bijstand van de UNRWA verkreeg. De vaststelling dat u van de UNRWA bijstand hebt genoten, betekent niet dat het CGVS ipso facto artikel 1D van de vluchtelingenconventie moet toepassen. Immers, wanneer een verzoeker, zoals u, de nationaliteit verworven heeft van een derde land, in casu Jordanië, geniet hij de bescherming van dat land en valt hij niet langer onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet (Zie in die zin ook UNHCR "Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees" van december 2017, paragraaf 32 en voetnoot 69 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5a1836804.html>)).

Vooreerst verklaart u dat u als Jordaniër van Palestijnse afkomst te maken had met racisme en discriminatie. Wanneer u bijvoorbeeld buiten het vluchtelingenkamp was en een politieagent tegenkwam, werd onmiddellijk uw identiteitskaart gevraagd. Wanneer de agent uw naam zag, vroeg hij wat u buiten het kamp deed en zei hij dat u moest terugkeren naar uw regio of land. Ook etnische Jordaniërs zeiden dat 'jullie' met teveel zijn in Jordanië en moesten terugkeren naar 'jullie' land. Voorts hekelt u dat u 'op alle vlakken werd gediscrimineerd' en wanneer u wordt gevraagd naar concrete persoonlijke voorbeelden, verwijst u opnieuw naar hoe de politie u behandelde (CGVS, p. 9). Hieromtrent wenst het CGVS vooreerst aan te stippen dat geen enkele staat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Het CGVS wil tevens opmerken dat, hoewel de mondelinge beledigingen bij identiteitscontroles door de politie en de mondelinge uitingen van etnische Jordaniërs afkeurenswaardig zijn, deze onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming

op basis van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. Wat uw verklaringen betreft dat u op werkvlak werd gediscrimineerd, dient opgemerkt dat u dit niet aannemelijk heeft gemaakt. Er dient immers te worden vastgesteld dat u via werkloosheidsorganisaties in het vluchtelingenkamp aan drie tijdelijke jobs bent geraakt. U stelt weliswaar dat u de laatste twee jaar geen werk hebt gevonden omdat er geen werk is en omdat de werkloosheidsorganisaties u niet meer verder konden helpen omdat ze voorrang gaven aan personen die nog geen werkervaring hadden, maar hieruit kan niet worden geconcludeerd dat u in Jordanië geen kans maakt op werk of dat u dusdanig werd gediscrimineerd op werkvlak dat dit opliep tot een onmenselijk of vernederend bestaan (CGVS, pp. 7-9). U legt weliswaar een kopie van een artikel uit de Jordaanse wet neer en een brief van de gouverneur die gaat over het feit dat Palestijnen geen recht hebben op bepaalde jobs of een benoeming (CGVS, p. 4) doch wil het CGVS hierbij opmerken dat het ontzeggen van bepaalde rechten op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Het ontzeggen van het recht op bepaalde jobs of een benoeming kan namelijk niet worden gezien als een probleem dat dermate systematisch en ingrijpend is dat uw fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor uw leven in uw land van nationaliteit ondraaglijk wordt. U hebt zoals hierboven reeds aangehaald wel degelijk drie jaar lang gewerkt. U brengt verder geen concrete op uw persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat u in Jordanië blootgesteld werd aan systematische discriminatie, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging. Uit uw verklaringen blijkt bovendien niet alleen dat u jobkansen werden geboden, maar ook dat u uw secundaire school hebt afgewerkt. Ter volledigheid dient ook opgemerkt dat uw twee broers en twee zussen weliswaar werkloos zijn en nog thuis wonen, maar dat uw familie kan overleven met het pensioen van uw vader, die ongeveer 26 jaar lang als leerkracht heeft gewerkt, en dat één broer en twee zussen zelfs universitaire studies hebben voltooid (CGVS, pp. 6-7, 9). Dit wijst er geenszins op dat u en uw familie dusdanig gediscrimineerd worden dat jullie in Jordanië een onmenselijk of vernederend bestaan leiden.

Wat betreft de problemen die u in het vluchtelingenkamp had met drugs- en wapendealers die u bestolen hebben, dient vooreerst opgemerkt dat u deze feiten niet aantoot. Mochten deze nog op enige waarheid berusten, dient bovendien vastgesteld dat het hier om puur criminele feiten gaat. Er kan niet worden aangetoond dat deze problemen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). U stelt immers uitdrukkelijk dat u op straat werd tegengehouden om uw geld, uw gsm of eventuele drugs af te geven. Deze feiten zijn dan ook puur crimineel/gemeenrechtelijk van aard (CGVS, pp. 9-10). Uit het loutere feit dat u het slachtoffer zou zijn geworden van diefstal, kan evenmin worden besloten dat u bij een eventuele terugkeer naar Jordanië een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in art. 48/4, §2, a en b, van de Vreemdelingenwet.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen wordt u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De door u neergelegde stukken kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw Jordaanse identiteitskaart en kopieën van de UNRWA-kaart van uw grootvader, van een UNRWA vaccinatiekaart, van UNRWA schoolattesten, van de geboorteakte van uw moeder en van de oversteekkaart van uw moeder hebben betrekking op uw identiteit, Jordaanse nationaliteit, Palestijnse afkomst en het feit dat u UNRWA-bijstand heeft genoten en al deze elementen worden hier niet betwist. Ter volledigheid dient wel aangestipt dat deze kopieën slechts een beperkte bewijswaarde hebben daar de authenticiteit niet kan worden nagegaan en zij gemakkelijk te manipuleren zijn. De kopie van het artikel uit de Jordaanse wet en van de brief van de gouverneur van Amman over het feit dat Palestijnen geen recht hebben op een benoeming/job zijn stukken die hierboven reeds werden besproken. De kopie van een uittreksel uit de 'diwan' om aan te tonen dat een Jordaniër van Palestijnse origine wordt geregistreerd als 'vreemdeling', kan bovenstaande appreciatie evenmin ombuigen daar dit stuk niet voldoende is om aan te tonen dat u persoonlijk werd gediscrimineerd in die mate dat dit opliep tot vervolging. U dient dit in concreto aannemelijk te maken en u blijft hier in gebreke. De kopie van twee attesten van de gemeente dat er in uw regio geen beroepsschool bestaat en dat het vluchtelingenkamp waar u vandaan komt soms te maken heeft met een watertekort kunnen evenmin een ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Dat er in uw regio geen beroepsschool is en dat er soms periodes zijn van watertekort zijn immers geen situaties waardoor in uw hoofde kan besloten worden dat u bij terugkeer vervolging hoeft te vrezen of een reëel risico op ernstige schade loopt en dit kwam hierboven reeds aan bod.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 48/8, 48/9 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van “de administratieve rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur en zorgvuldigheid” (verzoeker doelt klaarblijkelijk op het zorgvuldigheidsbeginsel). Daarnaast is verzoeker van oordeel dat de adjunct-commissaris een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt.

Vooreerst citeert verzoeker de artikelen 48/3 tot en met 48/7 van de Vreemdelingenwet en geeft hij, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, een theoretische toelichting over het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vervolgens vat hij de motieven van de bestreden beslissing samen en onderneemt hij een poging om de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming aan te tonen.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing behept is met een gebrek aan zorgvuldigheid en dat de adjunct-commissaris bij het nemen van zijn beslissing verzoekers Palestijnse origine, “de verschillen tussen ‘echte’ Jordaniërs en Jordaniërs van Palestijnse afkomst” en “het feit dat verzoeker heel zijn leven in een vluchtelingenkamp heeft gewoond”, niet in acht heeft genomen. Verzoeker stelt dat de adjunct-commissaris zijn aanvraag behandelde “zoals [hij] het zou doen met elk Jordaniërs” en meent, onder verwijzing naar de notities van het persoonlijk onderhoud, dat hij nochtans duidelijk heeft ingeroepen dat hij “niet dezelfde rechten heeft als een ‘echte’ Jordaniër”, waardoor zijn bezwaren niet naar behoren werden geanalyseerd.

Verzoeker vervolgt met een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van Jordaniërs van Palestijnse afkomst in Jordanië, die zijn verklaringen zou bevestigen, en citeert uit een rapport van Minority Rights Group International. Tevens voert verzoeker aan dat ook de situatie van personen met Palestijnse afkomst in het vluchtelingenkamp Talbiyah niet grondig onderzocht werd door de adjunct-commissaris, en citeert hij informatie van UNRWA over de socio-economische omstandigheden in het kamp. Verzoeker betoogt dat er rekening moet gehouden worden met “het feit dat uit objectieve informatie er duidelijk institutionele en systematische discriminatie bestaat tegenover Jordaniërs van Palestijnse afkomst” en meent dat zijn vrees in deze particuliere context onderzocht moet worden.

Verzoeker herhaalt dat hij omwille van zijn ras, nationaliteit en/of afkomst vervolging vreest in Jordanië en licht dit als volgt toe:

“Het antwoord van het CGVS dat “geen enkele staat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid” is ontoereikend omdat het de hele geschiedenis van het Palestijnse volk ontkent: men spreekt hier niet van een “algemene” discriminatie maar van een discriminatie die geïnstitutionaliseerd et gesystematiseerd is binnen de Jordaanse overheden en systeem.

Een systematische en geïnstitutionaliseerde discriminatie van Palestijnen die zo’n ernstig niveau heeft bereikt (gezien de voortdurende beperking van de fundamentele rechten van de Palestijnen: willekeurige beperking van de vrijheid van beweging en verblijf van Palestijnen in hun gemeenschappen, van hun recht op gezinsleven, van hun recht op toegang tot bestaansmiddelen, huisvesting, voedsel, water, essentiële gezondheidszorg en onderwijs) vormt zo’n continuïteit dat deze kunnen worden beschouwd als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève en dat Palestijnen in Jordanië kunnen daarom de vluchtelingenstatus krijgen.

Dit is het geval voor verzoeker:

- *Geen toegang tot werk: verzoeker is beperkt tot onzekere, onstabiele jobs die niet genoeg betalen om een waardig leven te leiden, en dit vanwege zijn afkomst;*
- *Geen toegang tot deftige bezoldiging: verzoeker is afhankelijk van de hulp van UNWRA alhoewel hij een Jordaniër is;*
- *Geen toegang tot huisvesting: verzoeker woonde heel zijn leven in de Talbieh-kamp, een vluchtelingenkamp onder de toezicht van UNWRA omdat hij geen andere huisvesting kon krijgen;*
- *Raciale profilering: de geïnstitutionaliseerde discriminatie waarmee verzoeker werd geconfronteerd, kwam van overheidsambtenaren, zoals politieagenten, wat het bewijs levert dat de discriminatie gesystematiseerd;*

- *Onveiligheid in de kampen en gebrek aan reactie van de overheden: omdat verzoeker en de andere onderdanen van Palestijnse afkomst als mensen van een "lagere categorie" worden gezien, niet gelijk aan "klassieke" Jordaanse onderdanen, worden hun veiligheid niet gegarandeerd door de overheid omdat ze in een vluchtelingenkamp wonen en van Palestijnse afkomst zijn;*

Concluderend kan worden gesteld dat de verzamelde algemene informatie en de persoonlijke ervaringen van verzoeker wijzen op systematische en geïnstitutionaliseerde discriminatie van Jordaniërs van Palestijnse afkomst door de Jordanese autoriteiten. Deze discriminatie is willekeurig. Het leidt tot langdurige beperkingen van de fundamentele mensenrechten van alle Palestijnen in Jordanië.

Deze vormt effectief een vervolging van verzoeker als Palestijn in de zin van het Verdrag van Genève en moet daarom de vluchtelingenstatus krijgen."

Tenslotte meent verzoeker dat, wanneer hem de vluchtelingenstatus niet wordt toegekend, hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet omwille van zijn Palestijnse afkomst en omwille van de systematische en geïnstitutionaliseerde discriminatie van Jordaniërs van Palestijnse afkomst in Jordanië.

2.1.2. Verzoeker vraagt in hoofdorde hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, en in "*nog ondergeschikte orde*" de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.2.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.2.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/5, 48/6, 48/8 en 48/9 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen *in casu* geschonden acht.

2.2.2.2. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.2.3. Motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij werd genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire

beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van die wet nu (i) hij geen concrete op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanbrengt waaruit zou blijken dat het racisme en de discriminatie waaraan hij in Jordanië als Jordaniër van Palestijnse afkomst wordt blootgesteld dermate systematisch en ingrijpend is dat zijn fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor zijn leven in zijn land van nationaliteit ondraaglijk wordt, (ii) hij de problemen die hij in het vluchtelingenkamp zou hebben gekend met drugs- en wapenhandelaars niet aantoont en dit tevens om puur criminele feiten gaat en (iii) de documenten die hij neerlegde ter staving van zijn verzoek bovenstaande vaststellingen niet kunnen veranderen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.4. Het toepasselijke rechtskader

In casu wordt niet betwist dat verzoeker over de Jordaanse nationaliteit beschikt en niet onder het toepassingsgebied valt van artikel 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) *in* uncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uit hoofde van de door hem genoten hulp en bijstand van UNRWA, zoals blijkt uit zijn verklaringen en de door hem voorgelegde stukken. Bijgevolg dient verzoekers nood aan internationale bescherming te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart de Jordaanse nationaliteit te hebben, een afstammeling te zijn van Palestijnse vluchtelingen en geboren te zijn in het Talbiyah vluchtelingenkamp in Jordanië. Verzoeker zou zijn middelbare school afgemaakt hebben en zou gedurende drie jaar tijdelijk in een restaurant, als arbeider in een ijzerbedrijf en als poetshulp op de luchthaven gewerkt hebben. Verzoeker zou in Jordanië geconfronteerd zijn met racisme en discriminatie. Zo zouden politieagenten en etnische Jordaniërs mondelinge beledigingen geuit hebben omwille van verzoekers Palestijnse afkomst. Tevens is het vluchtelingenkamp Talbiyah, waar verzoeker woonde, onveilig, en zou hij er reeds bestolen zijn door drugs- en wapenhandelaars. Op 22 februari 2022 verliet verzoeker Jordanië met een Duits Schengenvisum en reisde hij van Amman via Rome naar München. Verzoeker reisde vervolgens vanuit Duitsland door naar België, waar hij op 25 februari 2022 om internationale bescherming verzocht. Verzoeker verklaart bij terugkeer naar Jordanië als Jordaniër van Palestijnse afkomst blootgesteld te worden aan racisme, discriminatie en onveiligheid in het vluchtelingenkamp Talbiyah.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat er in hoofde van verzoeker geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Wat betreft de door verzoeker aangehaalde vrees om bij terugkeer naar Jordanië te worden geconfronteerd met discriminatie en racisme omwille van zijn Palestijnse afkomst, merkt de Raad vooreerst op dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhouden. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt

in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend moeten zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij in Jordanië geen toegang heeft tot werk en voorhoudt beperkt te zijn tot onzekere en onstabiele jobs die niet genoeg betalen, en dit omwille van zijn afkomst, merkt de Raad in navolging van de adjunct-commissaris op dat verzoeker in het verleden gedurende drie jaar tijdelijke jobs uitoefende, waaraan hij werd geholpen via “*organisaties die naar de kampen komen om Palestijnen te helpen*” (administratief dossier (hierna: AD), stuk 5, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Verzoeker verklaarde weliswaar dat hij de laatste twee jaar voor zijn vertrek uit Jordanië geen werk heeft gevonden omdat er geen werk is en omdat de werkloosheidsorganisaties hem niet meer verder konden helpen omdat ze voorrang gaven aan personen die nog geen werkervaring hadden, maar hieruit kan niet worden geconcludeerd dat hij in Jordanië geen kans maakt op vast werk dat voldoende betaalt om een waardig leven te leiden of dat hij en zijn familie dusdanig werden gediscrimineerd op werkvlak dat dit opliep tot een onmenselijk of vernederend bestaan. Immers blijkt uit zijn verklaringen dat zijn vader, die geboren werd in Palestina en zoals verzoeker de Jordaanse nationaliteit heeft, gedurende 26 jaar als leerkracht werkte, dat verzoeker zijn diploma middelbaar onderwijs behaalde en dat zijn twee zussen en ene broer een universitair diploma behaalden (*ibid.*, p. 4-7, 9). Verzoeker betoogt verder dat hij geen toegang heeft tot “*een deftige bezoldiging*” en, alhoewel hij een Jordaniër is, afhankelijk is van de hulp van UNRWA, doch dit strookt niet met het gegeven dat zijn familie kan overleven met het pensioen van zijn vader, zoals verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud en thans niet betwist (*ibid.*, p. 6). Wat betreft de door verzoeker neergelegde fotokopieën van documenten met betrekking tot een artikel uit de Jordaanse wet dat Palestijnen het recht op bepaalde jobs of benoemingen zou ontzeggen en het bezwaar van de gouverneur van Amman hier tegen (AD, stuk 6, ‘Documenten’, nrs. 7 en 8, en stuk 5, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4), herhaalt de Raad dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhouden. Het voorgaande in acht genomen, besluit de Raad dat deze documenten niet voldoende zijn om te besluiten dat verzoeker op vlak van werk met discriminatie geconfronteerd wordt die dermate systematisch en ingrijpend is dat zijn situatie in zijn land van herkomst ondraaglijk wordt.

De Raad stelt tevens vast dat, waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat hij geen toegang heeft tot huisvesting, hij reeds zijn hele leven in het Talbiyah-kamp woont en hij geen andere huisvesting kan krijgen, verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij wel degelijk buiten het kamp kan en mag wonen, maar zijn familie dit niet kan betalen (AD, stuk 5, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Tevens verklaarde verzoeker nog contact te hebben via Facebook met zijn familie in Jordanië, waardoor kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer kan rekenen op een familiaal netwerk (*ibid.*, p. 7).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift gewag maakt van raciale profilering en toelicht dat de discriminatie waarmee hij in Jordanië geconfronteerd werd afkomstig was van overheidsambtenaren, zoals politieagenten, wat volgens hem bewijst dat de discriminatie gesystematiseerd is, weerlegt hij geenszins de pertinente overweging dat, hoewel de ondergane beledigingen door politieagenten bij identiteitscontroles, alsook de verwensingen van etnische Jordaniërs waaraan verzoeker werd blootgesteld, laakbaar zijn, deze onvoldoende zwaarwichtig zijn om vervolging uit te kunnen maken in vluchtelingenrechtelijke zin (AD, stuk 5, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9).

Verzoekers betoog dat zijn vrees dient te worden onderzocht binnen de particuliere context van de institutionele en systematische discriminatie tegenover Jordaniërs van Palestijnse afkomst is niet van aard een ander licht te werpen op het voorgaande. De Raad betwist op basis van verzoekers verklaringen en de objectieve informatie die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift niet dat Jordaniërs van Palestijnse origine in hun land van nationaliteit met racisme en discriminatie kunnen worden geconfronteerd, doch herhaalt en benadrukt dat dit gegeven op zich niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker. Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de discriminatie waarmee hij in het verleden in Jordanië geconfronteerd werd dermate ingrijpend was voor hem dat zijn fundamentele mensenrechten hierdoor werden aangetast waardoor zijn leven ondraaglijk zou zijn geworden en er aldus sprake zou zijn van een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De adjunct-commissaris motiveert verder in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Wat betreft de problemen die u in het vluchtelingenkamp had met drugs- en wapendealers die u bestolen hebben, dient vooreerst opgemerkt dat u deze feiten niet aantoot. Mochten deze nog op enige waarheid berusten, dient bovendien vastgesteld dat het hier om puur criminele feiten gaat. Er kan niet worden aangetoond dat deze problemen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). U stelt immers uitdrukkelijk dat u op straat werd tegengehouden om uw geld, uw gsm of eventuele drugs af te geven. Deze feiten zijn dan ook puur crimineel/gemeenrechtelijk van aard (CGVS, pp. 9-10). Uit het loutere feit dat u het slachtoffer zou zijn geworden van diefstal, kan evenmin worden besloten dat u bij een eventuele terugkeer naar Jordanië een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in art. 48/4, §2, a en b, van de Vreemdelingenwet.”

Met zijn algemeen en summier betoog over de onveiligheid in de kampen en het vermeende gebrek aan reactie van de overheden doet verzoeker geen afbreuk aan bovenstaande pertinente analyse van de adjunct-commissaris dat hij de door hem aangehaalde problemen met drugs- en wapenhandelaars in het Talbiyah-kamp geenszins aantoot en deze tevens puur crimineel van aard zijn. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat zijn veiligheid en die van de andere onderdanen van Palestijnse afkomst niet gegarandeerd wordt door de overheid *“omdat ze in een vluchtelingenkamp wonen en omdat ze van Palestijnse afkomst zijn”*, beperkt hij zich tot een blote bewering die hij op geen enkele wijze staft. Verzoeker maakt niet *in concreto* aannemelijk dat de nationale autoriteiten systematisch weigeren op te treden tegen veiligheidsproblemen waarvan hij het slachtoffer zou zijn, laat staan dat verzoeker zou aantonen dat dit vermeende gebrek aan nationale bescherming in zijn hoofde verband houdt met één van de criteria opgenomen in het Verdrag van Genève.

Verzoeker laat de bestreden beslissing verder ongemoeid waar aangaande zijn documenten door de adjunct-commissaris als volgt wordt gemotiveerd:

“De door u neergelegde stukken kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw Jordaanse identiteitskaart en kopieën van de UNRWA-kaart van uw grootvader, van een UNRWA vaccinatiekaart, van UNRWA schoolattesten, van de geboorteakte van uw moeder en van de oversteekkaart van uw moeder hebben betrekking op uw identiteit, Jordaanse nationaliteit, Palestijnse afkomst en het feit dat u UNRWA-bijstand heeft genoten en al deze elementen worden hier niet betwist. Ter volledigheid dient wel aangestipt dat deze kopieën slechts een beperkte bewijswaarde hebben daar de authenticiteit niet kan worden nagegaan en zij gemakkelijk te manipuleren zijn. De kopie van het artikel uit de Jordaanse wet en van de brief van de gouverneur van Amman over het feit dat Palestijnen geen recht hebben op een benoeming/job zijn stukken die hierboven reeds werden besproken. De kopie van een uittreksel uit de ‘diwan’ om aan te tonen dat een Jordaniër van Palestijnse origine wordt geregistreerd als ‘vreemdeling’, kan bovenstaande appreciatie evenmin ombuigen daar dit stuk niet voldoende is om aan te tonen dat u persoonlijk werd gediscrimineerd in die mate dat dit opliep tot vervolging. U dient dit in concreto aannemelijk te maken en u blijft hier in gebreke. De kopie van twee attesten van de gemeente dat er in uw regio geen beroepsschool bestaat en dat het vluchtelingenkamp waar u vandaan komt soms te maken heeft met een watertekort kunnen evenmin een ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Dat er in uw regio geen beroepsschool is en dat er soms periodes zijn van watertekort zijn immers geen situaties waardoor in uw hoofde kan besloten worden dat u bij terugkeer vervolging hoeft te vrezen of een reëel risico op ernstige schade loopt en dit kwam hierboven reeds aan bod.”

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen enkele poging om de bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te verklaren, zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad worden beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.2.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.2.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

2.2.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen

daarover waarbij geconcludeerd werd dat de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten en vrees niet voldoende zwaarwichtig werden geacht.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd.

2.2.6.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

De Raad ontwaart noch in het administratief dossier noch in het rechtsplegingsdossier enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemd artikel zou kunnen onderbouwen, noch beschikt de Raad daartoe over algemeen bekende informatie.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Jordanië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.8. In zoverre verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

De Raad stelt vast dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, de adjunct-commissaris wel degelijk een analyse heeft gemaakt van verzoekers situatie in samenhang met zijn Palestijnse origine, maar heeft geoordeeld dat verzoekers situatie niet voldoende zwaarwichtig is om te besluiten tot vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de door verzoeker aangehaalde verschillen tussen “echte” Jordaniërs en Jordaniërs van Palestijnse afkomst en de documenten die hij ter staving daarvan heeft neergelegd, wordt nergens in de bestreden beslissing betwist dat Jordaniërs van Palestijnse afkomst te maken kunnen krijgen met discriminatie, doch dit gegeven volstaat op zich niet om te besluiten dat verzoeker persoonlijk in die mate werd gediscrimineerd dat er sprake is van vervolging of ernstige schade in voormelde zin. Verzoeker laat verder na te concretiseren in welke zin het feit dat hij heel zijn leven in een vluchtelingenkamp heeft gewoond een invloed gehad zou hebben op de bestreden beslissing. Waar verzoeker voorts hekelt dat de adjunct-commissaris de situatie van personen van Palestijnse afkomst in het Talbayah-kamp niet grondig heeft onderzocht, verwijst hij slechts naar algemene informatie van UNHCR over de socio-economische omstandigheden in dit kamp zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken. Verzoekers betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan en *“de bezwaren van de aanvrager niet naar behoren [werden] geanalyseerd”* kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin kan worden aangenomen dat *in casu* een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

2.2.9. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.2.10. In zoverre verzoeker "*in nog ondergeschikte orde*" vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. WILLAERT